

MISIJNÍ ZPRAVODAJ

38
2026

ROZDĚLME SE S CHUDÝMI O SVŮJ CHLÉB A SVOU VÍRU!

missio zblízka

Pohled do zákulisí světa misí

**Nahlédněte společně s námi
do světa misí zblízka**

**Představujeme vám konkrétní lidi
a jejich každodenní život.**

Budte u toho!

www.missiozblizka.com

**Společně s vámi zlepšujeme svět
už více než 200 let.**

missio.cz
Papežská misijní díla

Jubilejní 100. Misijní neděle nás zve k obnově misijního nadšení

Milí přátelé misii,

letos si církev po celém světě připomíná významné výročí. V říjnu oslavíme již **100. Misijní neděli**, kterou v roce 1926 ustanovil papež Pius XI. Sto let modlitby, solidarity a podpory misii nám připomíná, že evangelium se šíří díky lidem, kteří byli ochotni odpovědět na Boží pozvání a podělit se s druhými o dar víry. Toto výročí zároveň vybízí každého z nás, abychom nově objevili své vlastní místo v misijním poslání církve.

Misijní neděle je tradičně věnován i Misijní zpravodaj. Přinášíme v něm výběr hlavních myšlenek z poselství papeže Lva XIV., který pro jubilejní Světový den misii zvolil motto „**Jedno v Kristu, sjednoceni v misii**“. Připomíná v něm, že misie nejsou záležitostí několika vyvolených lidí, ale celé církve.

Tohoto tématu se dotkne také **rozhovor s otcem Arulem Rajem Sampathem, knězem z indické arcidiecéze Bangalore, který již druhým rokem působí jako misionář v královéhradecké diecézi**. Sdílí s námi své zkušenosti s hlásáním evangelia v českém prostředí a zamýšlí se nad tím, co znamená být misionářem v zemi, kde mnoho lidí o víru ztratilo zájem.

Připomeneme si rovněž osobnost **amerického arcibiskupa Fultona J. Sheena, který vymyslel Misijní růženec a jehož zářijové blahorečení je rovněž významnou misijní událostí**.

Na závěr vás zavedeme **do Ugandy. Reportáž z misijní cesty ukazuje konkrétní plody solidarity českých dárců**, ať už v podobě podpory seminaristů, škol, katechetů nebo kávové plantáže v horské vesnici Kiyebe, kterou podporujete prostřednictvím Misijní kávy Agapé.

Děkujeme vám za každou modlitbu, obět i dar. Kéž nás jubilejní 100. Misijní neděle povzbudí k tomu, abychom byli svědky Kristovy lásky tam, kde právě žijeme.

Žehnám Vám.

Leoš Halbrštát

Věnujte Bohu jednu hodinu týdně a On se pak postará o vše ostatní

Královéhradeckou diecézi a indickou arcidiecézi Bangalore ve státě Karnátačka pojí dlouholeté vztahy. Jejich novou kapitolou se 29. 7. 2025 stal příjezd **otce Arula Raje Sampatha** do Hradce Králové na pozvání biskupa Jana Vokála. Společně jsme se ohlédli za jeho prvním rokem v roli indického misionáře v České republice.

■ Věděl jste před příjezdem do České republiky něco o naší zemi?

Před svým příjezdem jsem věděl jen velmi málo, znal jsem Pražské Jezulátko. Takže to pro mě bylo zcela nové prostředí, nové území a nová zkušenost. Nová pro mě byla také zdejší klimatická situace. Nezapomenutelný pro mě byl hlavně listopad, prosinec a leden. Jednoho dne teplota klesla na minus třináct stupňů Celsia. Bylo to poprvé v mém životě, kdy jsem zažil takové mrazy. V Indii teploty jen zřídka

klesají pod čtrnáct nebo šestnáct stupňů Celsia. Na teploty pod bodem mrazu nejsme zvyklí. Tady jsem musel nosit několik vrstev teplého oblečení, ale postupně jsem si zvykl. Nyní se už zdejšímu podnebí přizpůsobuji mnohem lépe.

■ V jakém smyslu je Česká republika misijním územím? Co je zde vaším posláním?

Mou službou je učit se jazyk, sloužit mše svaté, vést lidi, doprovázet je a být

Otec Arul o svém misijním poslání

Jako misionář prožívám zcela novou zkušenost. Je to náročná služba, ve které je stále mnoho co se učit. Zároveň mi připomíná poslání kněze jako misionáře, který má hlásat radostnou zvěst našeho Pána Ježíše Krista všude tam, kam je poslán.

Připomíná mi také okamžik, kdy Ježíš povolal svatého Petra a řekl mu: „Ty jsi skála a na té skále zbuduji svou církev.“ Od té doby uplynulo více než dva tisíce let. Přesto vidíme, že církev, jak Ježíš slíbil, trvá, roste a šíří se. Lidé přicházejí a odcházejí, generace se střídají. Naším úkolem však zůstává vést lidi, doprovázet je, učit evangelium a pomáhat jim přibližovat se k Ježíši Kristu.

Často si připomínám Ježíšova slova: „Já jsem dobrý pastýř.“ Dobrý pastýř dbá na to, aby se ovce nerozprchly, ale zůstaly pohromadě. Jsou s ním, on je miluje a ony na jeho lásku odpovídají.

Otec Arul z indické arcidiecéze Bangalore je již přes rok součástí života královéhradecké diecéze.

mezi nimi přítomen. Především je však mým úkolem být misionářem a šířit radostnou zvěst. Jako diecézní kněz jsem byl zvyklý na jiný způsob služby. Starali jsme se o rodiny ve farnosti nebo v oblasti, kde jsme byli ustanoveni faráři. Po pěti či šesti letech jsme pak byli přeloženi jinam a začali v novém prostředí.

Během tohoto roku, který jsem prožil jako misionář v královéhradecké diecézi pod vedením otce biskupa Jana, zakouším něco odlišného. Když jsem přijel do

České republiky a postupně se seznamoval s místní situací, zjistil jsem, že lidé v Boha věří. Výzva je však jiná. Po určitém věku začíná mnoho lidí svou víru považovat za samozřejmou. Víru sice mají, ale už není aktivní součástí jejich každodenního života. Věřím, že by bylo dobré, kdyby více lidí pravidelně přicházelo do kostela, protože kostel je místem, kde poznáváme Boha. Je to také místo, kde nám Bůh pomáhá objevovat, kým jsme a k čemu nás povolává.

Ačkoli jsme všichni nehodní, Bůh nás činí hodnými, když se mu odevzdáme a uvědomíme si, k čemu jsme byli povoláni. Je to Bůh, kdo nás vede a ukazuje nám cestu – s pomocí Panny Marie a svatého Josefa tomu opravdu věřím. I v těch nejmenších věcech, které podnikáme, nás Bůh povede a bude nás milovat, tak, jako my milujeme Jeho. Bůh nás vyzývá, abychom se navzájem milovali, zvláště Jeho ovce, tedy Jeho děti.

Když seminarista dokončí studia a přijme kněžské svěcení, připomíná mu to, že byl povolán a vyvolen k určitému poslání: hlásat evangelium, vést lidi a pomáhat jim přibližovat se Bohu. V tomto smyslu je každý kněz misionářem. A nejen kněz. Misionářem je svým způsobem každý pokřtěný člověk. Rozdílná je pouze role, kterou plní. Kněz však nese větší odpovědnost. Nemá zůstat uzavřený v kanceláři, na své židli nebo ve své funkci. Má vycházet mezi lidi, být s nimi, sdílet jejich život, doprovázet je a ukazovat jim cestu světla.

Být zde je pro mě velká výzva a zároveň i velká příležitost. Jako snad jeden z prvních kněží z Indie, který zde působí jako misionář, cítím, že by tato příležitost neměla být promarněna. Pokud vám Bůh dá příležitost, využijte ji dobře. Když se nám podaří naplnit alespoň malou část, už to má svou hodnotu.

Jsem tu, abych pomáhal lidem, modlil se za ně, dělal, co je v mých silách, a vše ostatní svěřil Bohu. Když si Bůh někoho vyvolí, zároveň ho také vede. Nejen kněze, ale každého člověka. Každý z nás je nějakým způsobem Bohem vyvolen. Ve chvíli, kdy si uvědomíme, že jsme Bohem vyvoleni a milováni, může skrze nás vykonat velké věci – často mnohem větší, než si dokážeme představit. To nás učí životy svatých. Jejich životy byly poznamenány otevřeností vůči Boží vůli a jejím přijetím. Právě proto tolik věřím v přímluvu Panny Marie a svatého Josefa. Když se svěříme do jejich rukou a kráčíme s nimi, může Bůh v našich životech vykonat nádherné věci.

Otec Arul slouží mše v češtině i angličtině.

■ Co bychom se my Češi mohli dle vašeho mínění naučit od indických katolíků?

Jedna věc je význam rodinných vazeb. V Asii zůstává rodinný život velmi důležitou hodnotou. Přestože se moderní společnost mění a mnoho mladých lidí dává přednost menším nebo samostatnějším domácnostem, rodinná pouta jsou stále velmi silná. Neříkám, že zde rodinné vazby neexistují. Samozřejmě existují. Vždy však zdůrazňuji roli dětí v rodině a důležitost toho, aby se rodiny společně modlily a společně slavily svou víru. Povzbuzoval bych rodiče, aby s sebou do kostela vodili své děti, ať už jsou malé, dospívající nebo dospělé. Pomáhá jim to přibližovat se k Bohu a zároveň posiluje rodinný život.

Často vidím, že do kostela chodí rodiče, zejména starší lidé, ale jejich děti s nimi nepřicházejí. To neznamená, že mladší generace nevěří v Boha. Myslím si, že potřebuje povzbuzení, vedení a motivaci.

■ Co jste za ten rok u nás vyzoroval o odpovědnosti rodičů za víru svých dětí?

Odpovědnost rodičů je velmi důležitá. Když přijmou odpovědnost za to, že vedou své děti do kostela, pak je druhotné, zda se to dětem v určitém věku líbí, nebo ne. Jako otcové a matky mají odpovědnost pomáhat svým dětem růst ve víře. Děti vyrůstají, je jim čtrnáct, šestnáct, osmnáct nebo dvacet let a postupně se připravují na svou budoucnost a manželství. Do té doby by se však podle mého názoru rodiče měli snažit chodit s nimi do kostela jako rodina.

Když mladí lidé dospívají, přirozeně se soustředí na studium, kariéru a plány do budoucna. To je dobré a potřebné. Jako

Misijní výzvou pro otce Arula bylo zvyknout si nejen na odlišnou kulturu a jazyk, ale i na úplně jiné klima.

katolíci a pokřtění křesťané by však měli pamatovat také na význam nedělní mše svaté. Darujte Bohu jednu hodinu týdně a potom žijte všechny ostatní hodiny svého života se silou, kterou z toho získáte.

■ Jak tedy účinně předávat víru na místě, kde lidé o Boha nemají zájem?

Tato otázka je zde velmi aktuální. Mnoho lidí není proti Bohu. Nejsou nepřátelští vůči církvi, jen prostě nemají zájem. Věřím, že v takové situaci se víra předává především svědectvím života. Lidé sledují způsob, jakým žijeme. Vidí, zda nám záleží na druhých, zda jsme lidem nablízku a zda žijeme to, co hlásáme. Prvním úkolem proto je být mezi lidmi. Skrze lásku, službu a opravdový zájem mohou lidé postupně objevovat Boží přítomnost. Pokud se setkají s laskavostí, péčí a nadějí prostřednictvím druhého člověka, mohou si začít klást otázku, odkud tyto věci pocházejí. Tehdy můžeme mluvit o Kristu a o víře, která nás nese.

■ Co konkrétně jako misionář v královéhradecké diecézi děláte?

Když jsem sem přijel, moje služba zde nebyla snadná, hlavně kvůli jazyku. Před příjezdem jsem si myslel, že mnoho lidí bude mluvit anglicky. Když jsem ale dorazil, zjistil jsem, že téměř vše je v češtině. Později jsem v katedrále Sv. Ducha začal pravidelně sloužit anglické bohoslužby pro zahraniční studenty.

Začal jsem také působit ve Vysokém Mýtě. Otec Stanislav z farnosti svatého Vavřince se mě zeptal, zda bych mohl sloužit anglickou mší pro filipínské pracovníky, kteří tam žijí a pracují. V současné době sloužím anglickou mší ve Vysokém Mýtě první a třetí neděli v měsíci.

Zpočátku pro mě bylo cestování něčím novým a neznámým, dnes už jsem si zvykl. Lidé jsou tam velmi dobří. Na anglické bohoslužby nepřicházejí jen Filipínci, ale také Češi, a to mě velmi těší.

■ Když porovnáte Indii a Českou republiku, v čem mají lidé největší problém porozumět jeden druhému?

To, co pozoruji jak ve své zemi, tak zde v Evropě, je skutečnost, že lidé často tráví život honbou za něčím, aniž by si vždy

kladli otázku, proč za tím vlastně jdou. Moderní život přináší mnoho dobrého. Pokrok je dobrý. Technologie jsou dobré. Tyto věci by nás však neměly odvádět od toho, co je skutečně důležité. Někdy lidé zápasí s tím, že neustále usilují o víc a víc, aniž by se zastavili a zeptali se sami sebe: Proč to dělám? Pro koho to dělám? Pokud pracuji pro dobro své rodiny, pak by moje úsilí mělo rodinu posilovat. Ve všem musí být rovnováha a rozumné hranice.

To, co bych chtěl říci, je: nepromarněte svůj život honbou za věcmi, které vám nakonec nepomohou. Poznejte svůj cíl. Poznejte, o co skutečně stojí za to usilovat.

■ Jak vypadá Misijní neděle v Indii?

V naší arcidiecézi se Misijní neděle slaví v říjnu. V období kolem tohoto dne organizují různé farní skupiny aktivity, jejichž cílem je podpořit povědomí o misiích a získat prostředky na jejich podporu. Například sdružení Legio Mariae nebo Společnost svatého Vincence de Paul pořádají po mši společné občerstvení či větší akci

spojenou s jídlem. Farníci jsou povzbuzováni, aby si ten den nepřipravovali jídlo doma, ale zůstali po mši společně jako jedno společenství a ochutnali pokrmy připravené jednotlivými skupinami.

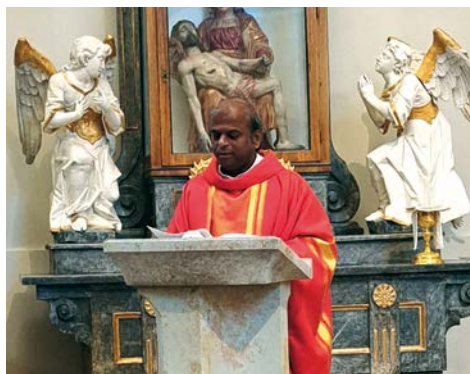
Protože Bangalore je multikulturní město, připravují lidé tradiční jídla různých komunit. Můžete zde najít pokrmy kannadské, tamilské, telugské, malajálamské nebo mangalorské kuchyně. Celý výtežek putuje na podporu misií.

Další aktivitu připravují mladí lidé z farnosti. Nabízejí například mytí automobilů, motocyklů nebo jízdních kol. Lidé přispívají dobrovolným příspěvkem a vybrané peníze jsou určeny na Misijní neděli. Někdy se pořádají také hry a soutěže. Účastníci zaplatí drobný příspěvek a i tyto prostředky jsou věnovány na podporu misií. Během bohoslužeb se konají také zvláštní sbírky. Zapojeni jsou kněží, řeholní sestry, farní skupiny i mládež a různé organizace.

Na tom všem si nejvíce cením skutečnosti, že se zapojují všichni, účastní se celá

Otec Arul o svém kněžském povolání

Moje povolání začalo, když mi bylo asi pět nebo šest let. Jednu neděli jsem v kostele svatého Josefa v Bangalore uviděl kněze sedícího poblíž velkého kříže. Něco na jeho bílé sutaně na mě hluboce zapůsobilo. Po mši jsem svému otci řekl: „*Chci nosit takové oblečení.*“ Moji rodiče byli překvapeni. Touha ve mně však zůstala. Krátce nato mě otec vzal do sakristie, kde mi katecheta vysvětlil, že pokud chci nosit ministrantský oděv, budu muset každý den chodit do kostela a účastnit se mše svaté. Od té chvíle jsem byl rozhodnutý. Po několika dnech naléhání jsem začal každé ráno chodit do kostela. Když jsem si poprvé oblékl ministrantský oděv, pocítil jsem zvláštní blízkost Bohu. Tento zážitek ve mně zůstal a postupně posiloval mou touhu zasvětit svůj život církvi. Po dokončení desáté třídy jsem oslovil svého faráře a přihlásil se

Otec Arul Raj Sampath se ochotně zapojuje do práce v královéhradecké diecézi po všech stránkách.

farnost. Pro nás není Misijní neděle pouze sbírkou. Je to slavnost, která každému připomíná, že jsme všichni misionáři a že všichni neseme odpovědnost za poslání církve.

■ Letos si připomínáme 100. Světový den misí. Které lidské výzvy podle vás zůstaly stejné a které jsou nové?

Stále jsme povoláni být misionáři. Je naší odpovědností pokračovat v tom, co začaly předchozí generace. Před dvěma tisíci lety

svěřil Kristus toto poslání dvanácti apolům. Jejich prostřednictvím se semeno víry rozšířilo po celém světě. Toto poslání neskončilo. Nemůžeme říci, že už bylo vykonáno dost. Stále jsme povoláváni a stále neseme odpovědnost. To, co jsme přijali od těch, kteří byli před námi, musíme předat generacím, které přijdou po nás. To je dnes náš úkol jako misionářských učedníků.

Rozhovor připravila Veronika Pavlů, celý ho najdete na www.missiozblizka.com; za fotografie děkujeme paní Miladě Fejtkové

do semináře. Můj otec měl obavy. Zatímco se moji přátelé hlásili na vysoké školy, já mluvil pouze o tom, že se chci stát knězem. V jednu chvíli jsem si myslel, že jsem nebyl přijat, a byl jsem hluboce zklamán. Pak mi však můj farář ukázal dopis od biskupa. Psalo se v něm, že jsem byl vybrán do malého semináře. Měl jsem obrovskou radost. Zvláštní význam pro mě má skutečnost, že do malého semináře jsem nastoupil v den svých narozenin, 12. července. Vnímám to jako znamení od Boha. Od toho dne jsem byl ještě více přesvědčen, že ať přijdou jakékoli obtíže, zůstanu svému povolání věrný.

Na jáhna jsem byl vysvěcen v roce 2000 a na kněze 2. května 2001. Nyní slavím dvacáté páté výročí svého kněžství. Když se ohlížím za těmito pětadvaceti lety, naučil jsem se jednu důležitou věc: když si Bůh někoho povolá, nikdy ho neopustí. Nej důležitější je zůstat mu nablízku.

Co zdůrazňuje papež Lev XIV. v poselství ke 100. Misijní neděli?

Pro jubilejní 100. Světový den misí zvolil papež Lev XIV. motto „Jedno v Kristu, sjednocení v misii“. Ve svém poselství vybízí celou církev, aby obnovila misijní zápal a pokračovala s radostí v poslání, které Kristus svěřil všem pokřtěným. V Misijním zpravodaji vám přinášíme jen nejdůležitější myšlenky, pokud byste si však chtěli poselství Svatého otce přečíst v plném znění, najdete ho, stejně jako další dokumenty k Misijní neděli, v Aktualitách na www.missio.cz.

Misie začíná u Krista

První část poselství je věnována otázce, odkud se vlastně misie rodí. Papež připomíná Ježíšovu modlitbu z Janova evangelia: „*Ať všichni jsou jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě.*“ Právě v této jednotě s Kristem vidí základ identity církve i veškeré misijní plodnosti: „*Být křesťanem není primárně soubor praktik nebo idejí; je to život v jednotě s Kristem.*“ Tak jako ratolesti čerpají život z vinného kmene, i křesťané mohou přinášet ovoce pouze tehdy, zůstávají-li spojeni s Kristem.

Právě z tohoto spojení vyrůstá také jednota mezi věřícími. Lev XIV. dále připomíná známou myšlenku sv. Jana Pavla II., že „*společenství je zároveň zdrojem i plodem misie*“. Tam, kde převládají konflikty, polarizace, nedůvěra nebo vzájemná nevraživost, se oslabuje i svědectví církve: „*Evangelizační poslání, které Kristus svěřil svým učedníkům, vyžaduje především smířené srdce a touhu po společenství.*“

Misie je úkolem celé církve

Druhá část poselství ukazuje, že jednota není cílem sama o sobě. Ježíš se modlí za jednotu svých učedníků „*Aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal*“ (Jan 17, 21). Právě tady papež přechází od vztahu s Kristem k poslání církve ve světě a zdůrazňuje, že misie není úkolem několika vyvolených lidí v dalekých zemích, ale že se týká každého pokřtěného:

„*Žádný pokřtěný totiž není misijnímu poslání odcizený nebo k němu lhostejný; všichni, každý podle svého povolání a životních podmínek, se podílejí na velkém díle, které Kristus svěřuje své církvi.*“

Lev XIV. zde navazuje na apel svého předchůdce Františka, že evangelizace je vždy společným, komunitním a synodálním úkolem. Misijní jednota podle něj

neznamená uniformitu ani potlačení rozdílů, právě naopak. Křesťané se mají učit „přijímat rozmanitost jako bohatství“ a spojovat různá charismata ve společném úsilí zviditelňovat Kristovu lásku světu.

„Proto povzbuzuji církevní instituce a organizace, aby posilovaly smysl pro misijní společenství církve a kreativně mezi sebou rozvíjely konkrétní způsoby spolupráce ve prospěch misie a v jejím rámci.“

V této souvislosti děkuji Papežským misijním dílům za jejich službu pro misijní spolupráci, kterou jsem s vděčností zažil již během svého působení v Peru. Tyto organizace – Papežské misijní dílo šíření víry, Papežské misijní dílo dětí, Papežské misijní dílo svatého Petra apoštola a Misijní unie – nadále žijí a formují misijní vědomí věřících, od malých po velké, a podporují síť modlitby a lásky, která spojuje společenství celého světa. Je příznačné, že zakladatelka Misijního díla šíření víry, blahoslavená Pauline Jaricot, založila před dvěma sty lety Živý růženec, který dodnes sdružuje mnoho věřících ve skupinách na dálku, aby se modlili za všechny duchovní a misijní potřeby. Je třeba připomenout, že právě na návrh Papežského misijního díla šíření víry zavedl Pius XI. v roce 1926 slavení Světového dne misí. Sbírky, které se při této příležitosti každoročně konají, jsou tímto dílem jménem papeže rozdělovány na různé misijní potřeby církve. Tato čtyři díla, jako celek i každé zvlášť, tedy stále hrají významnou roli pro celou církev. Jsou živým znamením jednoty a misijního společenství církve. Vyzývám všechny, aby s nimi v duchu vděčnosti spolupracovali.“

Láska je srdcem misie

Ve třetí části přechází Lev XIV. k samotné podstatě misijního poslání. Formuluje ji velmi stručně a výstižně: „Pokud je jednotu

podmínkou misijního poslání, pak láska je jeho podstatou.“

Evangelium podle něj není abstraktní ideál ani soubor myšlenek. Je to radostná zvěst o Boží lásce, která se zjevila v Ježíši Kristu. Úkolem církve není tuto lásku pouze hlásat, ale také ji žít a předávat dál.

Papež proto děkuje misionářům a misionářkám, kteří opouštějí svou vlast, rodinu a jistoty, aby přinášeli evangelium do míst poznamenaných chudobou, konflikty nebo izolací. Jejich službu označuje za svědectví, že „Boží láska je silnější než jakákoli překážka“.

Současně však připomíná, že odpovědnost za misie neleží jen na nich. Celá církev je vyzvána, aby se s nimi spojila prostřednictvím modlitby, svědectví života i konkrétní podpory.

Výzva pro jubilejní Misijní neděli

Poselství papeže Lva XIV. lze shrnout do jednoduché výzvy: vrátit do středu života Krista, pěstovat jednotu mezi křesťany a nechat se vést láskou, která se chce sdílet s druhými.

Jubilejní 100. Misijní neděle proto není jen připomínkou století této tradice. Je pozváním, aby každý pokřtěný znovu objevil své vlastní místo v misijním poslání církve: „Každý dar, i ten nejmenší, se stává významným projevem misijního společenství.“

A možná právě v tom spočívá hlavní odkaz letošní Misijní neděle: nejsme sami. V Kristu jsme spojeni s křesťany po celém světě a společně neseme odpovědnost za to, aby evangelium zaznívalo i dnes.

Dopis národního ředitele PMD k Misijní neděli 18. října 2026

(Přečtěte při všech bohoslužbách 28. neděli v mezidobí dne 11. října 2026.)

Milí přátelé misii,

letošní jubilejní 100. Misijní neděle poprvé ustanovená papežem Piem XI. v roce 1926, s úmyslem jednou ročně spojit celou církev v modlitbě, podpoře misii a sbírce pro misijní území, nám připomíná, že ačkoli žijeme v různých zemích, mluvíme různými jazyky a prožíváme odlišné životní příběhy, v Kristu jsme jedno. On nás spojuje jako jednu rodinu víry a posílá nás, abychom nesli jeho lásku světu. Misie nejsou jen úkolem několika vyvolených v dalekých misijních

územích – jsou posláním každého z nás, každého pokřtěného. Modlitbou, darem, obětí i konkrétní pomocí se stáváme součástí velkého díla, ve kterém jsme „jedno v Kristu, sjednoceni v misi“ tak, jak zní motto letošního Světového dne misii.

Díky štědrosti dárců z České republiky mohla Papežská misijní díla i v loňském roce přispět více jak 18 milionů korun k šíření víry a podpoře misijního poslání církve v mnoha zemích světa. Pomoc směřovala k podpoře jedné z nejchudších diecézí a jejich potřeb v Ugandě, Zimbabwe, Malawi, Zambii, Srí Lance, Bangladéši, Papui-Nové Guineji a Paraguayi. Tedy do míst, kde lidé teprve Kristovo evangelium poznávají. Každý dar, modlitba a oběť se tak staly znamením naděje a konkrétním projevem jednoty – protože v Kristu jsme skutečně jedno a společně neseme radostnou zvěst až na kraj světa.

Ze srdce děkuji všem dobrodincům, farnostem, kněžím, řeholním společenstvím, dětem z Misijních klubek, katechetům i všem, kteří podporují misie svou modlitbou, časem, obětí a štědrostí. Děkuji, že svými otevřenými srdci pomáháte vytvářet mosty lásky a naděje mezi lidmi ve svém okolí i po celém světě. Vaše pomoc není jen darem – je svědectvím živé víry a znamením, že jsme skutečně jedno v Kristu, sjednoceni v misi.

Maria, Královno misii, provázej naše evangelizační dílo v každém koutě země; učiň nás nástroji pokoje a dej, aby celý svět poznal v Kristu světlo, které přináší spásu.

Ze srdce Vám i Vaším blízkým žehná

**Jáchyn Halbrštát, národní ředitel
Papežských misijních děl v České republice**

Indický misionář otec Arul připomíná: „I skrze nepatrný dar dokáže Bůh vykonat veliké věci.“

Bůh po nás žádá aktivní účast, ne koše plné peněz

Zamyšlení otce Arula Raje Sampatha o smyslu Misijní neděle

Jak motivovat ke slavení Misijní neděle? Můj pohled je takový, že bychom si jako lidé zapojení do misijního díla měli připomínat ty, kteří kdysi přišli do našich zemí, nejen do Indie, ale i do mnoha dalších částí světa. Zkusme si představit, kolik úsilí stálo šíření evangelia, kolik překážek museli překonat a kolik kroků udělali, než zaseli semena víry na místech, kam byli posláni.

Dnes sklízíme plody jejich práce. Jsme těmi, kdo žnou to, co oni zaseli. Měli bychom být Bohu vděční. A pokud jsou dnes lidé, kteří nemají to, čeho se dostalo nám, je také naší povinností jim pomoci. Není správné pouze přijímat a všechno si nechávat pro sebe. Máme vycházet k druhým. Vždyť právě k tomu nás Bůh posílá: jít a hlásat radostnou zvěst.

Právě to je hlavním smyslem Misijní neděle. Neměli bychom k ní přistupovat s negativními pocity. Za všechno, co děláme,

buť i v maličkostech, neseme odpovědnost před Bohem. Neměli bychom čekat až na soudný den nebo až na konec života. Dokud máme možnost něco dávat, měli bychom to dělat. Každý člověk je odpovědný Bohu a Boží pohled na věci je jiný než ten náš. Proto nemáme soudit druhé ani stavět sami sebe do role soudců.

Osobně si myslím, že bychom měli dělat to, co je v našich silách. Nikdo po lidech nežádá, aby prodali svůj dům a odevzdali všechny své peníze. Nikdo po nich nechce, aby prodali auto, odešli ze zaměstnání a všechno věnovali misiím. I to nejmenší, co můžeme nabídnout, však může Bůh rozmnožit.

Vzpomeňme na evangelijní příběh o chlapci, který přinesl chleby a ryby. Právě skrze tento dar Bůh vykonal zázrak. Nasyceny byly tisíce lidí a ještě zůstalo dost, aby se nasbíraly plné koše. V tom spočívá krása tohoto příběhu. Bylo to jen několik chlebů

a ryb, nepatrný dar, a přesto skrze něj Bůh vykonal veliké věci.

Bůh po nás nežádá koše plné peněz. Žádá od nás aktivní účast. Misijní neděle znamená aktivní účast. Proto ani v naší arcidiecézi Bangalore, když se podobné akce připravují dva nebo tři týdny předem, nejsou lidé k ničemu nuceni. Farář je zve způsobem, který nikoho nezraňuje ani netlačí.

Například jsou lidé vyzváni, aby si ten den nepřipravovali doma snídani nebo oběd, ale přišli, strávili čas společně a přispěli tím, co by jinak stejně utratili. Nejde o to dát peníze a odejít s prázdnou. Na místě dostanou jídlo, které pro ně bylo připraveno.

Také ti, kdo jídlo připravují, přispívají svým dílem. Neočekávají, že dostanou zpět všechny prostředky, které do něj vložili. Někdo nakoupí deset nebo dvacet kilogramů

masa, věnuje svůj čas přípravě pokrmů a obsluze stánku. Výtěžek z prodeje pak věnuje na misijní sbírku. To je jeho příspěvek.

Přispívají i lidé, kteří poskytnou stánky nebo potřebné zázemí. Představte si třicet, čtyřicet nebo padesát stánků. Za běžných okolností by jejich pronájem něco stál, ale někdo řekne: „*Tohle je můj příspěvek.*“ Právě taková štedrost je důležitá.

Ať tedy každý udělá krok podle svých možností. Jak už jsem řekl, Bůh po nás nechce, abychom prodali všechno, co máme. Chce, abychom nabídli to, co máme k dispozici. To málo, co měl onen chlapec, se stalo příležitostí pro Boží zázrak. Stejným způsobem může Bůh konat velké věci i dnes.

NOVÉ MISIJNÍ MATERIÁLY

Tereзка — Vyprávění o svaté Terezii z Lisieux

Nové vydání knihy, kterou napsala Zuzana Holasová a ilustrovala Soňa Häusl-Vad. Malí čtenáři se v ní seznámí s nejdůležitějšími událostmi z Terežčina dětství i z života na Karmelu. Příběh jejího dozrávání obsahuje obyčejné lidské momenty, i odpověď Bohu, kterou v ní působila milost povolání. Děti tak mají možnost objevit podstatu svatosti, k níž je každý volán specifickým způsobem už od dětství. Knížku vydalo nakladatelství Paulínky ve spolupráci s PMD a je doplněna různými úkoly a podněty k zamyšlení. Počet stran: 64, druhé vydání.

Upozornění: Tento materiál je stejně jako Misijní káva Agapé nově nabízen za pevně stanovenou cenu, která u této knihy činí 230 Kč, a po zaznamenání objednávky vám bude vystavena faktura. Na zaplacené faktury se nevydává Potvrzení o přijatém daru.

NOVÉ MISIJNÍ MATERIÁLY

Misijní pokladničky – která bude ta vaše?

Připravili jsme pro vás tři nové papírové pokladničky – jednoduché a praktické pomocníky pro podporu misijních projektů. Jsou vhodné pro děti, rodiny i školy či farnosti a pomáhají budovat návyk pravidelné štědrosti.

Misijní pokladnička pro celoroční podporu

Chcete misiím pomáhat pravidelně? Tato pokladnička je ideální celoroční možnost, jak myslet na misie i v běžných dnech. Každá uložená koruna pomáhá šířit dobro, vzdělání a naději v nejchudších oblastech světa.

Pokladnička na Misijní bonbónek

Misijní bonbónek je krásná spořicí aktivita pro děti v Misijním klubku, stejně jako pro všechny ostatní, které se chtějí vzdát laskomin ve prospěch svých chudších kamarádů. Peníze ušetřené za „bonbónek“ či jinou drobnost pak jednou ročně putují misiím na pomoc hladovějícím dětem.

Pokladnička pro almužnu v postní době

Využijte postní čas k jednoduchému skutku lásky. Postní pokladnička je určena k drobným darům během postu, kdy se naše malá oběť může proměnit ve velkou pomoc potřebným.

Technické informace

- Materiál: pevný karton
- Rozměry složené pokladničky: cca 8 × 14 cm (šířka × výška)
- Motiv: tři různé varianty (postní, misijní, bonbónek)
- Vhodné pro: domácnosti, Misijní klubka, dětská společenství

Pokladničky zasíláme v rozloženém stavu.

Která pokladnička bude ta vaše? Nebo si pořídíte všechny tři a zapojíte do pomoci celou rodinu či společenství?

Křesťan se nemá modlit jen za sebe, ale za celý svět

Beatifikace Fultona J. Sheena, arcibiskupa, který dal misiím tvář, hlas i růženec

V Evropě jméno Fulton J. Sheen širokým masám nic neřekne, zato v USA byl tento charismatický americký arcibiskup ve své době skutečnou mediální celebritou. Ve 40.–60. letech minulého století dokázal oslovit miliony posluchačů prostřednictvím rozhlasu a televize, což z něj učinilo jednu z nejznámějších tváří americké katolické církve. Pro misijní svět je však důležitější jeho šestnáctileté působení v čele Papežského misijního díla šíření víry ve Spojených státech, během něhož vymyslel Misijní růženec, který se dodnes modlí lidé na všech kontinentech.

Fulton J. Sheen se narodil roku 1895 v americkém Illinois. Po kněžském svěcení pokračoval ve studiích v Belgii a po návratu do Spojených států vyučoval filozofii a teologii na Catholic University of America ve Washingtonu. Současně se stále více prosazoval jako kazatel a později také jako rozhlasový řečník. Byl jedním z prvních rozhlasových a televizních evangelizátorů na světě.

V roce 1950 byl jmenován americkým národním ředitelem Papežského misijního díla šíření víry a tento post zastával až do roku 1966. Právě v tomto období se stal jednou z nejvýraznějších misijních osobností katolické církve 20. století. Díky své popularitě dokázal získávat obrovské prostředky pro misie po celém světě a obracet pozornost milionů věřících k potřebám

Arcibiskup Fulton J. Sheen (1895–1979).

mladých církví v Africe, Asii, Oceánii i Latinské Americe.

Neusiloval však jen o finanční podporu. Důraz kladl také na modlitbu a na vědomí, že misie nejsou záležitostí několika řeholníků či kněží, ale celé církve. To se později promítlo do jeho nejznámějšího misijního odkazu.

Trvalý odkaz pro misie

Před polovinou 20. století většina věřících znala misie hlavně z časopisů, sbírek v kostele a občasných přednášek, ale díky

Sheenově barevnému růženci se misijní rozměr stal součástí každodenní modlitby milionů lidí. Misijní růženec byl významným nástrojem pro budování misijního vědomí mezi katolíky a zároveň jedna z nejrozsáhlejších modlitebních pomůcek Papežských misijních děl, která se záhy rozšířila do mnoha zemí světa a používá se dodnes.

Že tento odkaz nezanikl ani po více než sedmdesáti letech svědčí aktuální přípravy na jeho zářijovou beatifikaci. Americká Papežská misijní díla v roce 2026 vyzvala věřící k výrobě 75 tisíc Misijních růženců, které by měly být rozdávány účastníkům beatifikačních oslav.

Cesta k blahorečení

Fulton J. Sheen zemřel v roce 1979. Již během života byl považován za mimořádnou osobnost evangelizace a mnoho lidí začalo hovořit o jeho svatosti. Proces kanonizace byl oficiálně zahájen roku 2002 a Sheen získal titul Boží služebník. V roce 2012 papež Benedikt XVI. uznal jeho hrdinské ctnosti a prohlásil jej za Ctihodného.

Dalším krokem bylo uznání zázraku připisovaného jeho přímlově. Jednalo se o případ novorozence Jamese Fultona Engstroma, který po porodu nevykazoval známky života a podle lékařských očekávání neměl přežít bez těžkého poškození mozku. Po modlitbách rodiny k Fultonu Sheenovi se však jeho stav změnil a dítě se následně vyvíjelo normálně. Vatikán tento případ po lékařském i teologickém posouzení uznal jako zázrak.

Beatifikace byla původně plánována na rok 2019, avšak byla odložena kvůli právním sporům o Sheenovy ostatky a následnému přezkoumání některých otázek

souvisejících s jeho působením v diecézi Rochester. Po uzavření těchto záležitostí bylo v únoru 2026 oznámeno, že proces může pokračovat.

Blahorečení ctihodného Fultona J. Sheena se uskuteční ve čtvrtek 24. září 2026 v americkém městě St. Louis ve státě Missouri. Oznámilo to Dikasterium pro blahorečení a svatořečení. Slavnostní bohoslužbě bude jako zástupce papeže Lva XIV. předsedat kardinál Luis Antonio Tagle, podprefekt Dikasteria pro evangelizaci národů.

Pro misijní svět je Fulton J. Sheen je především člověkem, který dokázal propojit modlitbu, podporu misí a vědomí světové církve. Jeho Misijní růženec se modlí již několik generací věřících a stále připomíná myšlenku, kterou vyslovil v roce 1951, že křesťan se nemá modlit jen za sebe, ale za celý svět.

Zdroje informací: www.cirkev.cz
a www.celebratesheen.com

Papež Lev XIV. o F. J. Sheenovi

„Arcibiskup Sheen byl světlem víry, naděje a lásky, které po celá desetiletí zářilo v rozhlasových a televizních médiích. Sám jsem svědkem jeho evangelizace, když jsem vyrůstal. Jeho vysílání se dotkla milionů lidí nadějí evangelia a jeho iniciativy a úsilí vedly k obrovské duchovní a materiální pomoci církvím v oblastech první evangelizace. Kéž je náš nový blahoslavený příkladem pro všechny národní a diecézní ředitele Papežských misijních děl po celém světě.“

Fulton J. Sheen a vznik Misijního růžence

V únoru roku 1951 představil během rozhlasového pořadu The Catholic Hour nový způsob modlitby růžence. Nazval jej „World Mission Rosary“, u nás se pro něj ujal název Misijní růženec. Svůj záměr vysvětlil jednoduše: „Musíme se modlit, ale ne za sebe, nýbrž za celý svět. K tomuto účelu jsem navrhl Misijní růženec.“ Chtěl tím změnit způsob, jakým katolíci uvažují o církvi, proto zdůrazňoval, že křesťan se nemá modlit pouze za vlastní potřeby, ale za celý svět. Aby děti i dospělí snadno pochopili, že za hranicemi jejich země žijí miliony lidí, které lze podporovat modlitbou, určil pro každý z pěti desátek konkrétní barvu, která symbolicky představovala jeden světadíl:

- **zelená pro Afriku** (lesy a příroda),
- **červená pro Ameriku** (ohněv víry přinesený misionáři),
- **bílá pro Evropu** (sídlo papeže),
- **žlutá pro Asii** (světlo vycházejícího slunce),
- **modrá pro Oceánii a tichomořské ostrovy** (oceán a vodní plochy).

Sheen chtěl, aby se věřící při modlitbě každého desátku soustředili na konkrétní část světa, na tamní církev, misionáře i obyvatele. Misijní růženec tedy nebyl pouze novou podobou tradiční modlitby, ale stal se zároveň duchovní mapou světa a připomínkou, že církev je skutečně univerzální. „Pokoj přijde teprve tehdy, až se změní srdce světa. Když dokončíte Misijní růženec, obejmete v modlitbě všechny kontinenty a všechny národy,“ vysvětloval své misijní pojetí modlitby růžence.

KAŽDÝ DEN

S MISIJNÍM RŮŽENCEM

MODLI SE I PŘI ČEKÁNÍ
NA AUTOBUS.

PŘI USNÁVÁNÍ SE MODLI RŮŽENEC
JE TO LEPŠÍ NEŽ POČÍTAT OVCE!

KDYŽ MÁŠ STRACH, MODLI SE RŮŽENEC
ZA SITUACE, KTERÝCH SE BOJÍŠ.

MŮJ RŮŽENEC STAŽE PŘEŽIJU.

PŘI MODLITBĚ RŮŽENCE POČÍTEJ HUDBU
A OBRAZOTVORNOST, JE TO ROZJÍŽŤAVÁ
MODLITBA.

MODLI SE PŘI PROCHÁZKÁCH
A KDYŽ MYSLÍŠ NA SVOU RODINU.

WWW.MISSIO.CZ

JESTLI NEMÁŠ ČAS MODLIT SE RŮŽENEC MAJŠI JEDNOU,
MODLI SE HO PO DESÁTEČECH

Živý růženec se modlíme už 200 let – přidejte se k nám!

S myšlenkou živého růžence přišla v roce 1826 Pauline Jaricot, zakladatelka Papežského misijního díla šíření víry, aby podpořila misionáře. Z tohoto nápadu vychází také modlitební aktivita s názvem Misijní růže, při níž dvacet lidí věnuje misiím denně jeden předem určený desátek růžence, a jsou tak vzájemně modlitbou za celý svět spojeni v jednu misijní růži. Zapojte se i vy!

Kam putovala sbírka z Misijní neděle 2025?

missio.cz
Papežská misijní díla

Afrika

Jižní Súdán

Diecéze Wau

V jedné z nejchudších a nejvíce zkoušených zemí světa pomohla sbírka podpořit službu katechistů, kteří doprovázejí věřící ve vzdálených komunitách. Přispěla také na výstavbu zázemí pro misionáře, aby mohli dlouhodobě působit mezi lidmi, kteří často žijí desítky kilometrů od nejbližší farnosti.

Uganda

Diecéze Kasana-Luweero a Kabale

Sbírka podpořila službu stovek katechistů, kteří v odlehlých vesnicích vyučují víru, připravují děti i dospělé na svátosti a často nahrazují pravidelnou přítomnost kněze. Pomohla také s dokončením farních budov a zajištěním přístupu k pitné vodě.

Zambie

Diecéze Chipata, Kabwe a Kasama

Podpora směřovala především do běžného života místní církve. Pomohla financovat pastorační, vzdělávací a evangelizační činnost v diecésích, kde církev stále roste a často nahrazuje služby, které stát nedokáže zajistit.

Zimbabwe

Arcidiecéze Bulawayo

Diecéze Gokwe

Sbírka pomohla dokončit kostel a víceúčelový sál, který bude sloužit nejen farnosti, ale celé místní komunitě. Podporu získalo také vzdělávání dobrovolníků zapojených do evangelizace prostřednictvím médií a sociálních sítí. Církev tak může oslovovat lidi i tam, kde osobní setkání není snadné.

Jižní Súdán
80 000 USD

Uganda
136 000 USD

Zambie
117 000 USD

Bangladéš
142 000 USD

Srí Lanka
112 000 USD

Zimbabwe
56 000 USD

Oceánie

Papua-Nová Guinea

Arcidiecéze Port Moresby

Diecéze Daru-Kiunga

V některých oblastech Papuy-Nové Guineje trvá cesta do vesnice celé hodiny pěšky nebo lodí. Díky podpoře z Misijní neděle mohou katechisté pokračovat ve své službě a kněží navštěvovat odlehlé komunity rozestě v džungli. Finance pomohly také zajistit formaci, opravy zázemí pro řeholní sestry a základní fungování farností.

Díky štědrosti českých věřících podpořila Papežská misijní díla mladé církve v Africe, Asii, Oceánii i Jižní Americe. Sběrka z Misijní neděle pomáhala financovat zejména službu katechistů, pastorační v odlehlých oblastech a stavbu či obnovu míst, kde se schází místní křesťanská společenství.

**Papua-
Nová Guinea**
**147 000
USD**

Kdo jsou katechisté?

V mnoha misijních zemích jsou katechisté nepostradatelnými spolupracovníky kněží. Vedou modlitby, připravují děti i dospělé na svátosti, vyučují náboženství a udržují život církve v místech, kam se kněz dostane jen několikrát do roka.

Jak žijí a pracují?

Na platformě Missio zblízka v rubrice Jak žijeme najdete příběhy z každodenního života církve v Ugandě.

Asie

Bangladéš

Diecéze Mymensingh

Podpora pomohla více než dvěma stovkám katechistů, internátu pro chlapce z chudých rodin a domorodých komunit i výstavbě kaple pro katolíky z 28 vesnic. Díky ní mají místní věřící zázemí pro vzdělávání, modlitbu i společný život víry.

Srí Lanka

Diecéze Chilaw

Dary věřících z České republiky pomohly zajistit službu katechistů, pro tisíce dětí i dospělých v celé diecézi. Současně přispěly na opravy starších kostelů a výstavbu nového chrámu pro rostoucí společenství věřících. Místní církve tak získává potřebné zázemí pro evangelizaci i každodenní život farností.

www.missiozblizka.com/uganda

Jižní Amerika

Paraguay

Apoštolský vikariát Chaco Paraguayo

Pomoc směřovala na vzdělávání a podporu více než stovky katechistů působících v rozlehlé oblasti Chaco. Tito laici často navštěvují komunity rozptýlené na obrovském území a pomáhají udržovat živou víru tam, kam se kněz dostane jen zřídka.

Paraguay
**26 000
USD**

Horská vesnice Kiyebe je filiální farností; kostel má podobu velkého domu a většinu služeb pro farníky zde zajišťuje katechista.

Misijní cesta do Ugandy

Na přelomu ledna a února se na svou první misijní cestu do Ugandy, trvající téměř měsíc, vydala asistentka národního ředitele PMD Veronika Pavlů. V úvodní části ji doprovázeli kameraman Jan Štindl a zpěvák Pavel Helan, kteří zde dokumentovali či propagovali práci místní církve i projekt misijní kávy Agapé. Na ten ještě profesně přiletěli dohlédnout manažer Ľuboš Fronk a agronom Petr Špringl. Proto hned po přiletu všichni zamířili do hornaté diecéze Kabale, nacházející se v jihozápadní části Ugandy, poblíž hranic s Rwandou, kde už na ně čekal jejich hostitel, generální vikář Mons. John Vianney Sunday.

V Kabale, na kopci zvaném Rushoroza, má místní katolická diecéze svoje teritorium. Najdeme zde katedrálu, sídlo biskupa

a kurie, domy diecézních kněží i řeholní domy, několik základních i středních církevních škol, malý seminář, kanceláře,

pastorační ubytovací centrum, výrobnu ovocného džusu a další drobné diecézní podniky, stejně jako nemocnici, charitní obchůdek, Radio Maria, čajovou plantáž nebo malý hřbitov.

Zde všichni členové výpravy společně strávili první dva dny. V neděli navštívili bohoslužbu v katedrále a přijali pozvání na odpolední svačinu k Jeho Excelenci biskupovi Callistu Rubaramirovi, který je velkým příznivcem projektu kávové plantáže.

Na pondělí byla naplánována návštěva elitní základní školy St. Maria Goretti, kde působí asi osmdesátčlenná skupinka Papěžského misijního díla dětí, a malého semináře St. Paul. V té době však bohužel byl ještě bez studentů, protože středním a vysokým školám byly z důvodu nedávných prezidentských voleb prodlouženy hlavní školní prázdniny až do 10. února.

Kávová plantáž v Kiyebe

V úterý se pak na týden odjelo do odlehlé horské vesnice Kiyebe, ležící ve výšce okolo dvou tisíc metrů nad mořem. Jedná se o velmi chudou oblast, a právě proto zde byla v roce 2019 založena kávová plantáž s cílem vytvořit pracovní příležitosti a zajistit stabilní příjem rodinám, jež by jinak měly jen velmi omezené možnosti obživy.

Plantáž dnes dává práci zhruba třiceti mužům, kteří se ji snaží udržovat co nejvíce přírodním způsobem. Součástí jejího provozu je tedy i malý chov dobytka zajišťující hnojivo a několik včelstev pro lepší opylování. Půda byla částečně osázena také banánovníky, aby jejich listy chránily kávové rostliny před prudkým sluncem. Závlaha je také řešena přírodně – pod každou terasou je vyhlouben příkop

zadržující vodu, který zároveň brání erozi půdy při větších deštích.

S nápadem na založení plantáže přišel L'uboš Fronk společně s knězem Johnem Vianney Sundayem, jenž z Kiyebe pochází. Potkali se v roce 2013, když John studoval v semináři St. Paul Kinyamasika v diecézi Fort Portal a na misijní návštěvu sem přijeli zástupci české kanceláře PMD. Jedním z nich byl tehdejší litoměřický diecézní ředitel PMD L'uboš. Vzniklo mezi nimi osudové přátelství, z něhož nyní profituje celá komunita.

Pokud bude projekt ekonomicky úspěšný, během několika let by plantáž mohla zaměstnat přes sto lidí a motivovat další farnosti, aby si zakládaly vlastní podobné projekty. Káva by tak mohla postupně proměnit nejen Kiyebe, ale stát se vzorem soběstačnosti pro celou diecézi.

Kávová plantáž zaměstnává místní muže.

Kávovou plantáž lze podpořit zakoupením Misijní kávy Agapé, kterou si můžete objednat v Národní kanceláři nebo v online Katalogu. „Peníze, které z této kávy získáme, slouží k provozu plantáže v Ugandě, která už nyní zlepšuje život 30 lidem, kteří na ní pracují. Pravidelná mzda jim umožnila poslat děti do školy, řešit zdravotní problémy a zajistit

základní potřeby pro rodiny. Někteří si už mohou dovolit kupovat domácí zvířata – kozy, ovce, králíky. Když je navštěvujeme, vidíme, jak začínali a kam se posunuli. Přál bych si, abyste věděli, že pokaždé, když si koupíte kávu Agapé, přímo i nepřímo pomáháte lidem v Ugandě a měníte jejich životy,“ vysvětluje otec John Vianney Sunday.

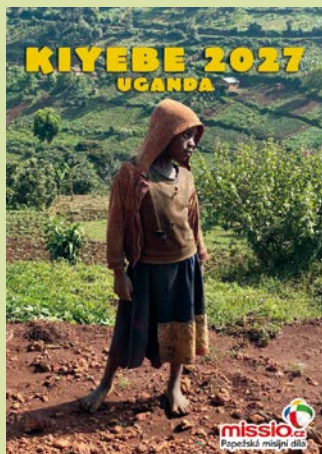
Misijní káva Agapé

Dopřejte si chvíli pohody s Misijní kávou Agapé a proměňte každodenní šálek kávy v konkrétní pomoc. Kávu nabízíme v malém (220 g) a větším (1000 g) balení. Objednat si ji můžete v eshopu na www.missio.cz nebo přes QR kód.

Upozornění: Aby mohla být Misijní káva Agapé dlouhodobě součástí nabídky Papežských misijních děl, je nově prodávána jako zboží za pevně stanovenou cenu (250 Kč a 950 Kč). Můžete si ji proto objednat v libovolném (i větším) množství např. pro vaši kavárnu, protože vám na ni bude vystavena faktura. Na zaplacené faktury se nevzdává Potvrzení o přijatém daru.

Každým zakoupeným balíčkem podpoříte malou česko-ugandskou kávovou plantáž v horské obci Kiyembe na východě Ugandy, která dnes poskytuje práci přibližně třiceti místním obyvatelům a ti díky pravidelnému příjmu mohou lépe zabezpečit své rodiny, rozvíjet vlastní hospodářství a zajistit dětem kvalitnější vzdělání. Chcete-li se o Kiyembe dozvědět více, navštivte platformu Missio zblízka na webu www.missiozblizka.com nebo si poříďte **nástěnný kalendář Kiyembe 2027** (viz QR kód), který přibližuje život místních lidí prostřednictvím velkoformátových fotografií.

Chudoba vesnice je patrná na každém kroku. Dosvědčují to jednoduché domy postavené převážně z větví a hlíny, stejně jako děti pobíhající po okolí v roztrhaném a špinavém oblečení. Pro ně, ale i pro všechny ostatní obyvatele vesnice jsou „*aba zhungu*“, tedy běloši, velkou atrakcí. Někteří z vesniců viděli bílého člověka poprvé v životě.

Život v horské vesnici

Navzdory jisté zaostalosti má dvoutisícové Kiyebe několik důležitých institucí. Nachází se zde hned dvě základní školy. Jedna je státní, s lepším stavem budov, ale nižší kvalitou výuky, a druhá soukromá. Ta sice má na studenty vyšší nároky, ale její budovy jsou rovněž postavené z dočasných materiálů, tedy za pomoci větví a hlíny.

Rozdíl mezi městskou církevní školou a vesnickou školou, ať už je státní nebo soukromá, je v diecézi Kabale propastný. Městské školy jsou internátní a školáci v nich v poměrně tvrdém režimu zůstávají dlouhé týdny. Školní rok je obvykle rozdělen na tři semestry trvající zhruba tři měsíce. Děti studující na těchto školách čeká větší disciplína, ale také lepší vyhlídky do budoucna. V internátní škole mají zajištěnu pravidelnou vyváženou stravu, víc prostoru na studium i další rozvoj. Každá rodina si však nemůže dovolit takovou školu zaplatit.

Školní docházka je v Ugandě oficiálně povinná, na venkově se však na to příliš nedbá, a tak i v Kiyebe bylo možné zahlédnout pár dětí, které ve škole s ostatními nebyly. Důvodem je například to, že rodiče nemají peníze na školní uniformu a bez ní školáka do třídy nepustí. Nebo se dítě místo výuky potuluje po vesnici proto, že rodiče vzdělání nepovažují za důležité.

Kromě dvou škol zde najdeme také zdravotní centrum. Nabízí základní péči a hlavně pak poradenství pro plánování rodičovství. Na osvětu tohoto typu se nyní v Ugandě snaží dbát, aby rodiny byly schopné svoje děti uživit a nenechat je na pospas ulici, což je problém zejména v severní části země.

Domov generálního vikáře

Katolíci tu mají k dispozici tzv. „outstation“, což je stavba podobná kostelu či kapli, kde většinu úkonů pro farníky zajišťuje místní katechista. Lokalitám s tímto typem „kostela“ se jen párkrát v roce poštěstí, že přijede kněz a odslouží pro ně mši se všemi náležitostmi.

V Kiyebe se však mohou pyšnit generálním vikářem, který odsud pochází, žije tu celá jeho rodina a on sám si zde pořídil nový dům, který je zároveň i zázemím pro kávový projekt a poskytuje dostatek ubytovací kapacity pro různé návštěvy. Často sem jezdí, přestože je do vesnice obtížný přístup. V období dešťů, kdy hrozí sesuvy půdy, se takto vysoce položená lokalita dokonce může na několik dní stát zcela odříznutou od zbytku světa.

V týdnu, kdy zde pobývali hosté z Evropy, otec John sloužil hned dvě mše svaté, jednu čtvrtěční pro školáky a následně velkou nedělní bohoslužbu spojenou s křtem, kterou společně s ním koncelebrovalo dalších několik diecézních kněží a zároveň jeho přátel.

Obě byly hojně navštívené a následovalo po nich rozdávání dárek dětem. Ve čtvrtěk dostaly vybrané třídy rýsovací sady, sešity, učebnice či psací potřeby. V neděli pak několik stovek dětí čekalo na sladkosti, misijní

jednadesátkové růžence a balonky. A protože čekatelů na dárky bylo snad kolem pěti set, na všechny se nedostalo, proto se o misijní materiály nakonec strhla menší bitva.

Co znamená živá a upřímná víra

Už v Kabale v katedrále pár dní před tím bylo možné na vlastní kůži zažít, co znamená živá a upřímná víra místních lidí. Zároveň nepřekvapí skutečnost, že děti tvoří významný podíl část účastníků mše svaté, protože africká populace je mladá a religiozita ve společnosti velmi vysoká. Kněz nebo řeholník v rodině pro ni znamená zvláštní uznání a požehnání.

Sám generální vikář John Vianney Sunday k tomu říká: „*Je to motivační faktor a vidíme, že povolání rostou. Například v diecézi Kabale jsme v roce 2025 měli 81 bohoslovců. Je to požehnání pro diecézi i pro církev, že lidé stále touží po řeholním životě.*“ Přesto je kněžích pořád nedostatek. „*Farnosti jsou*

Kostel je pro děti přirozeným prostředím.

Také tohoto katechistu z Kiyebe podpořila loňská misijní sbírka. Jeho syn se vydal na dráhu kněze a velkou oporou mu je generální vikář John.

obrovské a nelze je všechny obsloužit. Do některých kněz přijede jen 3–4krát do roka, tam, kde mají štěstí, tak 5–6krát. Biskup se snaží vytvářet nové farnosti, aby se to zlepšilo, ale stále je to výzva.“ Proto se musejí spoléhat na obětavou práci katechistů.

Jeden z nich se stará také o farnost Kiyebe. Jeho syn studuje 3. ročník v malém semináři St. Charles Lwanga Nyakibale a plánuje se stát knězem. Podobný příběh měl i John Vianney Sunday. Také jeho otec byl katechistou a John dobře znal tuto práci i obět s ní spojenou. Když se dostal do malého semináře, ukázalo se však, že rodina nemá dostatek prostředků, aby syna ve škole udržela. A přestože byl John velmi nadaný student, musel ji z finančních důvodů opustit.

Místní lidé z církve si však byli vědomi, že by to představovalo velkou budoucí

Seminaristi z Kinyamasiky podporovaní českými dárci v programu Adopce seminaristy.

ztrátu, a tak mu pomohla farnost, která se společně s rodinou o výdaje na školu podělila. Kromě toho se jeho dva sourozenci vzdali svých studijních ambicí, aby se Johnovi jeho kněžský sen mohl splnit. Podobných případů je po celé zemi plno, ale každý nemá takový šťastný konec. V rozhodující chvíli situaci obvykle zachraňuje nějaký dobrodinec, pokud se žádný nenajde, student musí školu natrvalo opustit. Jen málo seminaristů se v průběhu celého studia obejde bez sponzora.

Otec John k tomu z pozice generálního vikáře dodává: „Na úrovni diecéze se snažíme pomáhat seminaristům, kteří mají povolání, ale nemohou studovat kvůli nedostatku peněz. Biskup neustále vyzývá lidi: „Pokud máte nějaké prostředky navíc, dejme to dohromady a pomozme seminaristům. A proto i vám, našim přátelům a dobrodincům bych rád vyzval, pokud můžete přispět, udělejte to. Má to

obrovský dopad, protože služba kněze je pro společnost velmi důležitá.“

Podporovat nové kněze a řeholníky je posláním Papežského misijního díla sv. Petra apoštola.

Skrze toto dílo se dostává významné pomoci seminářům v misijních zemích. Jedním z nich je Národní velký seminář St. Paul Kinyamasika, kde otec John dokončil svou kněžskou formaci. Na jeho provoz přispívají čeští dárci, a to už od roku 2013, mj. i díky programu Adopce seminaristy.

Velký seminář St. Paul Kinyamasika

Právě sem zamířila Veronika v druhé části svého pobytu v Ugandě, aby se zde mimo jiné setkala se studenty, kteří mají konkrétní podporovatele z České republiky. Zde už pobývala sama, neboť ostatní členové výpravy se museli kvůli dalším povinnostem vrátit domů.

Velký seminář St. Paul Kinyamasika sídlí v diecézi Fort Portal, která leží v blízkosti hranic s Demokratickou republikou Konga. Je jedním z pěti ugandských národních velkých seminářů a studuje na něm více než dvě stě budoucích kněží. Čtyři roky strávené zde jsou poslední fází přípravy ke kněžství. Úspěšné studium končí návratem do domovské diecéze, svěcením a praxí ve farnosti.

Jeho zázemí tvoří rozsáhlý areál s budovami určenými pro výuku, ubytování, stravování a technické či provozní záležitosti. Dále je to kaple, meditační háj, sportovní hřiště určená pro fotbal, volejbal, tenis či košíkovou. Nezbytnou součástí je také hospodářství, konkrétně zemědělské plochy určené pro pastvu dobytka, banánové a třtinové plantáže, pole se zeleninou, a také chovy prasat.

Studenti mají rozpis a postupně se vystrídají ve všech typech služby – od přípravy kaple a bohoslužeb, přes práci na farmě a venkovních plochách semináře, až po úklid budov a mytí nádobí v jídelně. To vše jim pomáhá osvojit si praktické dovednosti potřebné pro život v náročných podmínkách ugandských farností.

Kněží zde dostávají jen symbolický

příspěvek na živobytí, proto musejí spoléhat především na vlastní soběstačnost, podporu komunity, případně na mešní intence.

Čistota, disciplína a jistá vznešenost seminárního prostředí velmi kontrastuje s chaotickým životem ugandských měst a vesnic, plných odpadků volně pohazovaných všude kolem. Seminář je zásadním formačním prostředím. Začíná to už v těch malých, kam na šest let přicházejí studovat 13letí chlapci z nejrozličnějších životních podmínek. Kromě samotného vzdělání se mnozí z nich až tady poprvé setkají s elektřinou, až tady poprvé v životě dostanou vyváženou stravu třikrát denně, až tady se naučí udržovat pořádek a morálku.

Všichni mladí muži, kteří formačním procesem projdou, představují významnou duchovní, ale i sociální oporu svým komunitám a inspirativní vzory hodné následování.

Podpora církve přináší rozvoj celé Ugandě

Afrika dnes patří mezi nejrychleji rostoucí centra katolické víry. Víra je zde živá, komunitní a hluboce zakořeněná v každodenním životě. Důležitou roli hraje i demografie, velký počet dětí v populaci znamená

MEŠNÍ INTENCE - SMYSLUPLNÁ POMOC KNĚŽÍM V MISIÍCH

NECHTE ODSLOUŽIT V MISIÍCH MŠI SVATOU NA SVŮJ ÚMYSL.

1 INTENCE = 250,-
Č. Ú.: 72540444/2700
VS: 321
SS: ČLENSKÉ ČÍSLO

Johnovi kdysi pomohli dostudovat dobrodinci z jeho okolí, dnes je sám pro mnohé inspirací a oporou.

velký potenciál pro budoucnost církve. Ta navíc často supluje roli státu – provozuje školy, nemocnice a sociální služby.

Samotná Uganda je jedním z nejvýraznějších příkladů afrického katolického růstu. Země má silnou církevní infrastrukturu a hlubokou historickou tradici víry, spojenou s příběhem ugandských mučedníků z 19. století.

Prostřednictvím sbírek na šíření víry z Misijní neděle může církev v Ugandě budovat a udržovat farnosti, kaple a semináře, poskytovat pastorační péči i v odlehlých oblastech, jako je například Kiyembe.

Příspěvky z Papežského misijního díla sv. Petra apoštola umožní formovat a vysvěcovat stovky domácích kněží a řeholníků. Jak je to důležité a potřebné bylo vidět

ve velkém semináři v Kyniamasice, i v malém semináři v Kabale.

Katolické církevní školství v Ugandě zase hraje významnou roli v oblasti vzdělávání, výchovy a formování hodnot. Přesvědčit se o tom mohli čeští zástupci ve dvou vesnických školách v Kiyembe a jedné elitní městské škole v Kabale. V současnosti je v zemi více než 6 300 katolických škol, některé z nich jsou rovněž částečně financovány misijními příspěvky, konkrétně z Papežského misijního díla dětí.

Významný podíl má ugandská církev také na poskytování zdravotní péče.

Podpora Papežských misijních děl tak napomáhá rozvoji nejen církve, ale přímo celé společnosti.

Obsah zpravodaje připravila Veronika Pavlů

NOVÉ MISIJNÍ MATERIÁLY

Stolní Misijní kalendář 2027

Ve stolní verzi Misijního kalendáře vás rokem 2027 budou provázet usměvavé tváře dětí i dospělých. Koncipován je jako dvoutýdenní, se jmenným i liturgickým kalendářem a dostatkem místa pro vaše poznámky. V případě zájmu o větší počet Misijních kalendářů pro vaši farnost kontaktujte svého diecézního ředitele. Kéž vám radostné fotografie z misíí doplněné optimistickými citáty z křesťanských písní přinášejí během celého roku naději, povzbuzení a inspiraci k modlitbě za misie.

Misijní zápalky – 100 let Misijní neděle

Při zapalování svíček k osobní nebo společné modlitbě mohou Misijní zápalky připomenout věřícím světové misie, misionáře i lidi, kteří žijí v nejnáročnějších podmínkách a být drobnou odměnou za příspěvek do misijní sbírky. Jsou jednoduchým symbolem letošního jubilea a výzvou, abychom podobně jako učedníci z evangelia dokázali „zapalovat“ svým životem víru, naději a lásku ve svém okolí.

Dokumentární film Misie v Zimbabwe

Nový dokumentární film Jana Štindla, který odpovídá na např. na otázky proč v Zimbabwe nechtěli křesťanství a co je nakonec přesvědčilo? Jak to vypadá v bohosloveckém semináři z pohledu studenta z Botswany? Jak zimbabwská církev pracuje s dětmi v Papežském misijním díle dětí a proč to vůbec dělá? Film je ke shlédnutí na Youtube kanále **Missio CZ** a portálu **Missio zblízka**.

Kontakt

Papežská misijní díla, Na Kropáčce 30/1,
500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882,
pmd@missio.cz, www.missio.cz

Číslo účtu: 72540444/2700 UniCredit
Bank Czech Republic, a.s., pobočka

Hradec Králové

Facebook: <https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila>

Twitter: https://twitter.com/missio_cz

YouTube: <https://www.youtube.com/user/missiocz>

Kino Missio: <https://kino.misijnidila.cz/>

Instagram: https://www.instagram.com/pmd_missio_cz/

Důležité

- 1 Jestliže chcete poslat finanční dar na misie, pomůže nám, když se přihlásíte do **Dárcovství**, kde dostanete členské číslo.
- 2 Pokud máte **členské číslo** přidělené, používejte ho jako specifický symbol (SS).
- 3 Při zasílání darů uveďte, prosím, **variabilní symbol (VS)**, který určuje, kde bude Váš dar pomáhat.
- 4 Ze všech darů pro PMD lze uplatnit **odpočet z daní**. Na vyžádání Vám rádi vystavíme potvrzení. K správnému rozpoznání slouží u členů SS. Nečleny prosíme, aby v poznámce uvedli svoji adresu.

Základní variabilní symboly

Projekty PMD

- VS 999** Necháváte rozhodnutí na PMD; nebo si vyberte z naší nabídky:
- VS 10** Podpora základní světové misijní činnosti církve
- VS 30** Podpora bohoslovců v misiích
- VS 40** Pomoc dětem v misiích
- VS 321** Mešní intence misionářům

Tradiční akce PMD

- VS 140** Pohled pro misie®
- VS 141** Misijní štrůdlování®
- VS 240** Jeden dárek navíc®
- VS 640** Misijní jarmark®
- VS 740** Misijní kalendář
- VS 840** Misijní koláč®
- VS 888** Chléb pro misie
- VS 940** Misijní bonbónek

Členské aktivity PMD

Staňte se členy PMD a zapojte se:

Dárcovství – finanční podpora misíí

Misijní růže – denní modlitba jednoho desátku růžence za misie

Misijní klubko – pro děti, denní modlitba za děti světa, týdenní spoření na Misijní bonbónek

Misijní klub – denní modlitba za misie, týdenní spoření na Chléb pro misie, podpora aktivit PMD

Adorace pro misie – duchovní podpora misíí

Misijní unie – pro kněze, řeholníky a laiky, otevřenost pro misijní spolupráci

100. SVĚTOVÝ DEN MISÍÍ

MISIJNÍ
NEDĚLE

18. ŘÍJNA 2026

“*Jedno v Kristu,
sjednocení v misií*”

PAPEŽSKÉ MISIJNÍ DÍLO ŠÍŘENÍ VÍRY
č. ú. 72540444/2700 VS 10

